

Groza na počitnicah

Vsako leto se je šest prijateljev (štiri fantje in dve dekleti) dogovarjalo, kje bodo preživeli zimske počitnice. Dekleti sta želeli v toplice ali hotel, fantje pa bi radi doživeti kaj posebnega.

Premišljevali so in nenadoma se je Alešu utrnila nora zamisel: "Kaj če bi odšli nekam, kjer ni elektrike, računalnika in tekoče vode, tako bi se gotovo najbolj spočili!"

Dekleti sta se samo spogledali, fantje pa so se strinjali. "Da, to je super ideja! Samo kam?"

Celo popoldne so preživeli po turističnih agencijah in zbirali kupe katalogov. Na koncu je zmagal Igor in rekel: "Na Pokljuko gremo, ali pa nič!"

Dekleti sta prikimali in si mislili, da bo bolje oditi nekam, kot pa biti doma.

Dan odhoda je prišel zelo hitro. Spakirali so najnujnejše stvari in še enkrat preverili ali imajo vse potrebno s seboj. Računalniki, igrice in mobitele so pustili doma, ker so se tako domenili.

Ko so se pripeljali do stare vojašnice na Pokljuki, so ugotovili, da pot po globokem snegu lahko nadaljujejo le peš. Avtomobile so parkirali in gazili po celem snegu. V rokah so imeli samo star načrt, kje se nahaja koča. Fantje so gazili spredaj, dekleti pa sta hodili za njimi.

Še pred večerom so prispeli do koče. Bila je stara, že nekoliko razpadajoča koča, ki se je zapirala le na zapah. Notri ni bilo nobene moderne opreme, samo skromna kuhinja in nekaj jogijev na tleh. Edina luč so bile sveče na polici. Tudi odeje so bile zelo skromne in nekoliko strgane.

Prva se je oglasila Inge: "Kaj, a tukaj bomo spali?! A ste nori? Jaz že ne, gremo domov v toplo posteljo!"

Malo ji je šlo na jok, zato jo je Marko potolažil: "Počakajmo do jutra, če ti ne bo všeč, pa bomo odšli. Sedaj pa hitro zakurimo, da se segreje in da iz snega dobimo vodo. "

Ko so tlačili sneg v posode, je potrkalo na vrata. Le kdo bi lahko bil?

Aleš je preplašeno odprl zapah in zagledal groznega moža, kot nekega divjaka.

Rekel je: "Pozdravljeni, jaz sem čuvaj. Če želite, vas jutri odpeljem na izlet po okoliškem gozdu."

Vsi so se strinjali, le Anja je plaho gledala moškega, ki ji ni bil všeč že na prvi pogled.

Zjutraj so že zgodaj vstali, da so zakurili ogenj in pozajtrkovali, kar so imeli s seboj.

Kmalu jih je poiskal gozdni čuvaj in vprašal, kdo želi z njim. Ostala sta samo Anja in njen fant Marko, ostali pa so odšli s čuvajem. "Le kako se jim ljubi, saj smo komaj prišli," je rekla Anja Marku. "Hitro bodo nazaj v topli koči, boš videla!" se je smejal Marko.

Zvečerilo se je, štirje prijatelji pa se še niso vrnili. " Saj so na varnem, s čuvajem," si je mislila Anja. Marko je živčen gledal na uro in se spraševal ali se jim ni kaj zgodilo.

Počasi sta postala utrujena in sta zaspala. V sanjah so se jima prikazovali njuni prijatelji.

Drugo jutro se je Marko prvi zbudil in videl, da se niso vrnili. Pograbila ga je panika in jeza. "Le kako so lahko odšli, ne da bi zraven vzeli še Anjo in njega?" Počakala bosta še do večera in se nato odpravila domov. Sama že ne bosta preživela počitnic v koči.

Drugo jutro se prijatelji še vedno niso vrnili. Anja je začela jokati in pakirati za domov.

Marko jo je želel prepričati, naj še malo počakata. Tudi sam ni verjel, da se bodo sploh še vrnili. Kaj če se jim je kaj zgodilo? Odločil se je, da jih poiščeta. Hodila bosta po sledih in jih tako našla.

Odpravila sta se na pot po globokem snegu. Nekaj časa sta še videla njihove sledi, potem pa so se izgubile. Tavalala sta naokoli in klicala imena prijateljev. Nobenega odgovora ni bilo. Nenadoma je Marko v snegu zagledal košček vrvi, ki je bila vsa krvava. Zraven je bilo polno stopinj, kot bi se nekdo boril.

Stekla sta v smeri sledi in pritekla do majhne lesene kočice. Notri so se slišali glasovi, jok in vpitje, ki so bili Marku znani. Tako je vpila Inge, kadar sta se z Alešem skregala.

Anjo je Marko pustil v grmovju, sam pa se je splazil do okna na zadnji strani kočice.

Pogledal je skozi okno in prevzela ga je groza. Prijatelji so zvezani ležali na tleh, stražili pa so jih trije oboroženi moški. Eden izmed njih je bil tudi gozdni čuvaj. Marko je hitro stekel do Anje in ji povedal, kaj je videl. Povedal ji je tudi, da je gozdni čuvaj v resnici nekdo drug. Nujno sta morala čimprej po pomoč.

Počasi se je začelo mračiti in stopinje v snegu je bilo težko najti. V gozdu se je slišalo zavijanje in tuljenje volka. Anja se je čisto tresla od strahu. Želja, da bi rešila prijatelje je bila močnejša.

Kmalu se stopinj ni več videlo in prižgala sta edino ročno svetilko, ki sta jo imela v nahrbtniku. Skoraj tekla sta do kočice in razmišljala, kaj narediti. Želela sta si, da bi imela s seboj vsaj mobilni telefon. Takrat se je Anja nagajivo nasmehnila in rekla: "Le kaj bi vi brez mene?" Stekla je po svoj anorak in iz žepa potegnila majhen mobilni telefon.

Marko je začudeno pogledal in hitro odtipkal številko policije. Na žalost je ugotovil, da v koči ni signala in telefon ne dela. Kar v pižami je stekel na sneg in mraz in panično klical 113. Številke pa se ni dalo priklicati. Povedal je Anji, kaj je narobe in se odločil, da bo poskusil še na vrhu hriba za kočico. Naročil ji je naj dobro zapahne vrata in počaka, da se vrne. Noge je imel že rdeče od mraza in prste na rokah je težko premikal. Ozeblo ga je do kosti. Še vedno je panično tipkal številko 113 in končno se je zaslišal glas: "Policija, prosim?"

Marko še nikoli ni bil tako vesel policajev. Zajokal je od sreče in hitro povedal, kaj se dogaja. Ni jim znal natančno povedati, kje stoji njihova kočica. Obljubili so, da jih bodo poiskali s policijskimi psi in takoj začeli z akcijo.

Čez dve uri se je Anja zazdelo, da sliši pasji lajež. Začela je vpiti in klicati, kolikor so ji solze dopuščale. Kmalu je prišla skupina oboroženih specialcev in njihovi psi.

Ker so bile stopinje še sveže, so lahko psi hitro nadaljevali pot. Obkolili so kočico v gozdu in poklicali ugrabitelje, naj se predajo. Nihče ni prišel iz kočice, zato so vdrli in na tleh našli zvezane prijatelje. Ugrabitelji so medtem že pobegnili v gozd.

Prijatelji so se srečni objeli in dva policajca sta jih pospremila nazaj do kočice. Ko so se malo umirili, so spakirali in odšli domov. Tam so jih že čakali starši, sorodniki in novinarji. Marku in Anji so prijatelji pripovedovali, kaj se jim je zgodilo. Čuvaj je bil v resnici pobeglec zapornik, ki ga je že dolgo iskala policija in se je skrival v gozdu. Bal se je, da bi ga prijatelji izdali, zato se je s pajdaši odločil, da jih ugrabijo in umorijo.

Zadnji čas sta prišla Anja in Marko in jih rešila smrti. Še pomisliti niso upali, kaj bi bilo, če Anja ne bi skrila svojega roza mobitela. Bila je prava junakinja in o njej so pisali v vseh časopisih.

Ugrabitelje so že naslednji dan ujeli in vsi so si oddahnili. Še vedno so hodili skupaj na počitnice, vendar nikoli več brez, saj veste česa ...

Matej Rajter, 6.A